

Din toamnă

Bragagiu

În curcubeiele de toamnă
E dictatura de nuanțe
Care ne cheamă, ne îndeamnă
Spre nebunia de distanțe.

Ne poartă drumurile noastre
Cu aripi, strigăte și vise
Spre orizonturile-albastre
Cu așteptările prezise.

Iar căldurile ca și salbe
Se-nșiră boltei diademe,
Strigarea lebedelor dalbe
Ucide orice teoreme.

Dorul tot pierde din putere
Încărunțind tăcut în viață,
Iar frunze încercând să spere
De adieri încă s-agață.

Privirile în ceruri sapă
Mâhnirile în traectorii
Pe oglindirile de apă
Bat presimțirile ninsorii.

Și parcă trec norii agale,
Iar Vremea s-așeză din trudă
Pictând inele anuale
Pe-a salciei oglindă udă.

Foițe cad din calendare
Mirându-se numai de date
Și inimile pleacă-n zare
Cu stolurile-nsingurate.
Victor Bragagiu
victorbragagiu.blogspot.com